

„În primul an de slujire pastorală, Dumnezeu m-a călăuzit în bunătatea Lui să dau peste această carte. Îmi amintesc foarte clar cum am îngenunchat în lacrimi lângă patul meu, simțindu-mă muștrat și încurajat în același timp. Am iubit această carte atunci, iar acum când are câteva capitole noi, am ajuns să o iubesc și mai mult. Speranța mea este ca fiecare pastor să citească această carte, ascultând de sfatul ei sănătos, practic și biblic.”

KEVIN DEYOUNG, pastor principal la University Reformed Church,
East Lansing, Michigan, autorul cărții *The Hole in Our Holiness*

„John Piper mă face să mă simt inconfortabil, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru. Mă face să fiu stânjenit de spiritul lumesc care se strecoară cu atâta ușurință în inima mea și în mentalitatea mea cu privire la slujire. El îmi atrage atenția la ispitele compromisului, ispite pe care le cunosc personal. Mă avertizează cu privire la capcanele ascunse. Mă îndeamnă să nu permit conformarea chemării lui Dumnezeu cu chipul acestui veac vremelnic sau cu dorința mea de a fi admirat în acest veac. Totodată, el îmi atrage atenția la unele situații în care chiar enoriașii mei trebuie confrunțați sau încurajați. Am citit prima dată *Fraților, slujirea nu este o profesie* atunci când a apărut în urmă cu un deceniu [2002], întorcându-mă în mod repetat la anumite porțiuni ale acesteia pentru autoexaminare, încurajare și povață. Sunt încântat să recomand acum această nouă ediție la care s-au adăugat capitole suplimentare, în care sunt tratate teme importante. În fond, această carte nu este doar convingătoare, ci și încurajatoare, nu este doar povățuitoare, ci și devoțională. Avem aici chemarea unui profet credincios pentru fiii profeților. Să ne ajute Dumnezeu, prin puterea harului Său, să ne putem uni în rugăciunea lui John: «Mulțumesc că m-ai păzit în toți acești ani de efectele paralizante ale profesionalizării.»”

LIGON DUNCAN, pastor principal la First Presbyterian Church,
Jackson, Mississippi

„Aceasta nu este o carte pentru cei care doresc o viață simplă și ușoară, ci este o carte pentru slujitorii pe care Dumnezeu i-a ridicat ca să îi coboare la pământ și să slujească dezinteresat conducând poporul lui Dumnezeu, proclamând adevărul lui Dumnezeu și luptând cu perseverență pentru credință. Fie ca Duhul Sfânt să folosească această carte pentru a aprinde în generația viitoare de slujitori pasiunea pentru a se lepăda de sine, luând crucea și slujindu-I lui Hristos și turmei Sale din orice seminție, de orice limbă și din orice popor.”

BURK PARSONS, pastor la Saint Andrew's Chapel,
editor al revistei *Tabletalk*

„Această carte a fost un manual pentru instruirea pastorilor timp de mulți ani – una dintre puținele cărți pe care le consider ca fiind absolut obligatorii pentru cei care doresc să facă lucrarea lui Dumnezeu în modul dorit de Dumnezeu. Dumnezeu a folosit prima ediție a acestei cărți pentru a forma profund filosofia mea de slujire și sunt onorat să pot recomanda această a doua ediție a cărții *Fraților, slujirea nu este o profesie*. Nu am cuvinte suficiente să o apreciez îndeajuns. Citiți-o. Recitiți-o. Iar apoi predăți și altora învățătura ei.”

J.D. GREER, pastor principal la the Summit Church,
Raleigh-Durham, North Carolina, autorul cărților *Gospel: Recovering the Power that Made Christianity Revolutionar și Stop Asking Jesus into Your Heart: How to Know for Sure You Are Saved*

„Din nou, dr. Piper a oferit acestei generații de pastori o declarație clară și profundă a chemării noastre, iar moștenirea credincioșiei sale biblice și a dedicării pentru gloria lui Dumnezeu se simte în fiecare capitol.”

MATT CARTER, pastor la The Austin Stone Community Church

„John Piper este un pastor pentru pastori. Dragostea sa față de ei și dorința de a-i vedea împlinindu-și cu credincioșie chemarea răzbat din fiecare capitol al acestei cărți. Aceasta te va provoca, te va instrui și, mai mult decât orice, te va încuraja să păstorești turma lui Dumnezeu pe care ți-a dat-o în grijă.”

DANIEL L. AKIN,
președinte la Southeastern Baptist Theological Seminary

JOHN PIPER

Fraților, slujirea *NU* este o profesie

Să redescoperim ce (mai) înseamnă slujirea

Traducere de Gelu Păcurar

Copyright © 2013 Desiring God Foundation

Ediția originală a fost publicată în limba engleză, cu titlul *Brothers, We Are Not Professionals* by John Piper de B&H Publishing Group, USA. Toate drepturile rezervate.

Prezenta ediție în limba română este publicată în acord cu B&H Publishing Group prin Riggins Rights Management.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Fraților, slujirea nu este o profesie: să redescoperim ce (mai) înseamnă slujirea
John Piper

Copyright © 2026 Casa Cărții

Casa Cărții, Oradea

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 761; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PIPER, JOHN

**Fraților, slujirea nu este o profesie : să redescoperim
ce (mai) înseamnă slujirea / John Piper ; trad. de Gelu
Păcurar. - Oradea : Casa Cărții, 2026**

Index

ISBN 978-606-732-326-9

I. Păcurar, Gelu (trad.)

2

Traducerea: Gelu Păcurar

Editarea: Ionuț Iancu

Corectura: Timeia Pop

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Roxana Bochiș

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Cuprins

Prefață la noua ediție	7
1. Fraților, slujirea nu este o profesie	11
2. Fraților, Dumnezeu Își iubește slava	14
3. Fraților, Dumnezeu este dragoste.	19
4. Fraților, Dumnezeu <i>chiar</i> ne prețuiește	25
5. Fraților, trăiți și predicați îndreptățirea prin credință	33
6. Fraților, Dumnezeu este Evanghelia	45
7. Fraților, feriți-vă de etica datornicului	53
8. Fraților, spuneți-le să nu Îl slujească pe Dumnezeu	58
9. Fraților, gândiți-vă serios la hedonismul creștin	63
10. Fraților, haideți să ne rugăm	69
11. Fraților, aveți mare grijă la întreruperile sfinte	74
12. Fraților, luptați să rămâneți în viață.	79
13. Fraților, fiți predicatori orientați spre Scriptură, nu spre divertisment	84
14. Fraților, să punem întrebări textului biblic	91
15. Fraților, Bitzer a fost un funcționar la bancă.	96
16. Fraților, citiți biografiile creștine	103
17. Fraților, explicați-le enoriașilor de ce a inspirat Dumnezeu textele dificile	109
18. Fraților, folosiți tonul textului	116
19. Fraților, mântuiți sfinții	120
20. Fraților, simțiți realitatea iadului	126
21. Fraților, chemați oamenii la pocăință făcând un apel la plăcere	131
22. Fraților, ajutați-i să facă minunea	137
23. Fraților, subliniați importanța botezului	146
24. Fraților, necazul nostru este pentru mângâierea lor	153
25. Fraților, lăsați râul să curgă adânc	159
26. Fraților, nu trageți cu praștia în tancurile firii pământești	163
27. Fraților, e important să avem grijă de trupurile noastre	170
28. Fraților, nu confundați incertitudinea cu smerenia	179
29. Fraților, arama este îndeajuns	185

30. Fraților, ajutați-vă enoriașii să reziste și să slujească în vremuri de restriște.	190
31. Fraților, insuflați-le pasiunea lui Dumnezeu pentru misiune . .	201
32. Fraților, smulgeți rădăcina rasismului.	209
33. Fraților, sunați din trâmbiță pentru cei nenăscuți	219
34. Fraților, concentrați-vă pe esența închinării, nu pe forma ei . . .	232
35. Fraților, iubiți-vă soțiile	244
36. Fraților, rugați-vă pentru seminarele teologice	256
Note	261
Index de personaje.	272
Index de subiecte	274
Index de referințe biblice	279

Prefață la noua ediție

În ultimii zece ani nu s-a întâmplat nimic care să mă facă să cred că această carte este mai puțin necesară. De fapt, în loc să dispară, presiunea de a „profesionaliza” lucrarea pastorală s-a metamorfozat și s-a consolidat. Discuțiile dintre pastorii mai tineri sunt mai puțin despre profesionalizarea managerială și terapeutică și mai mult despre comunicare și contextualizare. Limbajul „profesionalizării” este rareori folosit cu privire la aceste aspecte, dar presiunea subtilă pe care o simt mulți pastori este: „Oameni buni, fiți cel puțin la fel de buni precum tipii din media, în special asemănători acelor antieroi, cool și celor mai fini comedianți.”

Nu vorbim despre profesionalismul exagerat al costumului format din trei piese și de profesionalismul managerial, specific biroului, ci despre profesionalismul blugilor rupt și al grupului restrâns al celor avizați. Acest profesionalism nu se învață în urma absolvirii unui program de studii antreprenoriale și administrative, ci fiind la curent cu lumea în continuă schimbare a divertismentului și a mass-mediei. Este profesionalizarea ambientului, a tonului, a idiomului, a sincronizării și a ironiei. Este vorba despre ceva mai mult intuitiv decât învățat. E vorba de mai mult stil și mai puțină tehnică. E vorba de mai mult simț și mai puțină forță.

Dacă și acesta poate fi numit profesionalism, atunci ce anume are în comun cu vechea versiune? Are în comun toate aspectele care contează. Modul în care am căutat să abordez această problemă în prima ediție a fost prin punerea unor întrebări. Dați-mi voie să extind lista acestora. Doar că de data aceasta vom lua în calcul vechiul și noul profesionalism.

Rugăciunea este o activitate profesională? Încrederea în promisiunile lui Dumnezeu este o meserie? Poți să practici ca pe o profesie deplângerea sufletelor pierdute? Meditarea la profunzimile revelației este o carieră profesională? Bucuria în adevăr este un meșteșug? Înălțarea numelui lui Dumnezeu este o profesie? Dar prețuirea bogățiilor lui Hristos; dar umblarea în Duhul; dar exercitarea darurilor spirituale? Este o carieră profesională confruntarea cu demonii? Mijlocirea pentru cei care au alunecat de la credință poate fi o meserie? Perseverența

într-un mariaj dificil este o ocupație profesională? Să te apleci să te joci cu copiii este o meserie? Curajul în fața persecuției este o carieră profesională? Dar ce putem spune despre răbdarea față de toți, este oare o profesie?

De aici pornim.

Acestea nu sunt activități marginale în viața pastorală. Ele sunt centrale. Sunt chiar esența. De ce ne deranjează cuvântul *profesionist* atunci când vorbim despre aceste lucruri? Pentru că profesionalizarea poartă cu sine conotația de educație, set de abilități și set de standarde definite de o breaslă care sunt posibile chiar și fără credința în Isus. Profesionalismul nu este supranatural. Slujirea este în esența ei supranaturală.

Slujirea este profesională în acele arii de competență în care viața de credință se suprapune cu viața în necredință. Aceasta înseamnă două lucruri. În primul rând, acea zonă de suprapunere nu poate fi niciodată centrală. De aceea, profesionalismul ar trebui să fie întotdeauna marginal, nu central; opțional, nu crucial. În al doilea rând, căutarea profesionalismului va împinge centrul supranatural tot mai mult spre colț, în timp ce slujirea devine un set de competențe seculare cu o spoială religioasă.

Scriu aceste cuvinte în perioada [2013] în care mai am înainte doar zece luni ca pastor responsabil cu predicarea și viziunea la Bethlehem Baptist Church [Biserica Baptistă Betleem]. Dacă voi trăi să văd finalizată această tranziție, voi avea în urmă aproape treizeci și trei de ani de slujire în biserică. Simt forța acestor convingeri care stau la baza acestei cărți la fel de puternic astăzi cum am simțit-o acum zece ani, când am scris-o, sau ca acum trei decenii, când mi-am fundamentat slujirea pe aceste convingeri. Privind în urmă, regretul meu nu este că nu am fost mai profesionist, ci că nu m-am rugat mai mult, că nu am fost mai pasionat pentru sufletele pierdute, mai consecvent în mărturia personală, mai implicat emoțional în relația cu copiii mei, mai atent în relația cu soția mea, mai spontan în a recunoaște ceea ce este bine la ceilalți. Acestea sunt regretele mele.

În primul meu an de slujire în biserică, acum treizeci și doi de ani (1980–1981), am citit cartea lui E.M. Bounds, *Puterea rugăciunii*. Cartea lui a produs scânteia care a aprins focul acestei cărți. Am citat-o în capitolul 1: „Doamne, izbăvește-ne de cei care vor să profesionalizeze slujirea! «Izbăvește-ne de atitudinea decăzută de a ne descurca, de a născoci și schimba lucruri care ne-a cuprins.»”¹ Acum, la finalul slujirii mele pastorale, mă întorc la aceleași reflecții și spun: *Doamne, Îți*

mulțumesc că mi-ai arătat acest lucru. Mulțumesc că ai aprins acest foc înăuntrul meu. Mulțumesc că m-ai păzit în toți acești ani de efectele paralizante ale profesionalizării.

Închei această prefață la noua ediție cu aceeași rugăciune cu care am început: „Dumnezeule, izgonește profesionalismul din mijlocul nostru, iar în locul lui pune pasiune pentru rugăciune, sărăcia în duh, foamea după Dumnezeu, studiul riguros al lucrurilor sfinte, devoțiunea fierbinte pentru Isus Hristos, indiferența completă față de profitul material, muncă perseverentă pentru salvarea celor pierduți, toate acestea pentru desăvârșirea sfinților și pentru glorificarea Domnului nostru suveran. În Numele măreț și puternic al lui Isus. Amin.”

În afara acestei prefețe, am adăugat în carte 6 capitole noi: capitolele 4, 6, 13, 18, 22 și 27. Le-am adăugat pentru că în ultimii zece ani s-au impus în viața mea. Unul dintre acestea s-a impus din motive personale, precum sănătatea (cap. 27). Altul a fost adăugat din motive familiale, legate de propria mea sfințire (cap. 22). Două s-au impus din motive teologice, în aspectele în care am simțit nevoia de o claritate mai mare sau de corectare (cap. 4 și 6) și două din preocuparea de a fi un predicator mai bun (cap. 13 și 18).

Îi adresez un cuvânt special de mulțumire lui David Mathis pentru cei șase ani petrecuți ca asistent pastoral executiv, iar acum editor executiv la *Desiring God*. Sub presiunile slujirii pastorale, nu aș fi putut face acest lucru fără ajutorul lui.

Iar acum, la finalul slujirii mele pastorale, mulțumesc bisericii în mijlocul căreia am căutat, pe cât am putut, să trăiesc în conformitate cu cele scrise în această carte. Ați fost tare buni cu mine. Închinarea și slujirea printre voi a fost o pregustare a cerului.

Predicatorul [...] nu este un profesionist;
slujirea lui nu este o profesiune,
ci o rânduială divină,
o devoțiune divină.²

E.M. BOUNDS

Noi suntem nebuni pentru Hristos.

Carieriștii sunt înțelepți.

Noi suntem slabi.

Carieriștii sunt puternici.

Carieriștii sunt puși în cinste.

Noi suntem disprețuiți.

Noi nu încercăm să avem un stil de viață profesional,
ci suntem gata să suferim de foame și de sete,
să fim goi și mereu pe drumuri.

1

Fraților, slujirea nu este o profesie

Noi, pastorii, suntem sufocați de profesionalizarea slujirii pastorale. Mentalitatea celui care profesează nu este mentalitatea profetului. Nu este mentalitatea robului lui Hristos. Profesionalismul nu are nimic de a face cu esența și inima slujirii creștine. Cu cât ne dorim mai mult să fim oameni de carieră, cu atât mai multă moarte spirituală vom lăsa în urma noastră. Pentru că nu poți fi umil ca un copil în stil profesional (Mt. 18); practicarea bunătății nu este același lucru cu practicarea unei profesii (Ef. 4:32), iar înșelarea după Dumnezeu nu poate fi asemănată cu atitudinea unui om care își îndeplinește o sarcină la locul de muncă (Ps. 42:1).

Dar noi suntem chemați, în primul rând, să tânjim după Dumnezeu în rugăciune. Noi trebuie să ne plângem păcatul (Iac. 4:9). Există oare un plâns profesionist? Responsabilitatea noastră este să tindem spre

sfințenia lui Hristos și să înaintăm spre premiul chemării cerești a lui Dumnezeu (Flp. 3:14); să ne purtăm aspru cu trupul nostru și să îl stăpânim, ca să nu fim descalificați (1 Cor. 9:27); să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm zilnic crucea stropită cu sânge (Luca 9:23). Poate fi purtată crucea în mod profesionist? Am fost răstigniți împreună cu Hristos, dar acum trăim prin credința în Cel care ne-a iubit și s-a dat pe Sine pentru noi (Gal. 2:20). Ce o mai fi aceea credință practică ca o profesie?

Noi trebuie să fim plini nu de vin, ci de Duh (Ef. 5:18). Noi suntem iubitori ai lui Hristos îmbătați de Dumnezeu. Cum poți fi îmbătat de Hristos în mod profesionist? Apoi, minunea minunilor, ne-a fost dat să purtăm comoara Evangheliei în vase de lut pentru a arăta că puterea transcendentă îi aparține lui Dumnezeu (2 Cor. 4:7). Există vreun mod profesionist în care să fim vase de lut?

Suntem apăsați în toate chipurile, dar nu strâmtorați; descumpăniți, dar nu deznădăjduiți; prigonți, dar nu părăsiți, purtând întotdeauna (profesionist?) în trup moartea lui Isus, așa încât viața lui Isus să fie vizibilă (profesionist?) în trupul nostru (2 Cor. 4:8–11).

Cred că Dumnezeu ne-a prezentat pe noi, predicatorii, ca pe ultimii oameni dintre toți ai lumii. Noi suntem nebuni pentru Hristos, dar carieriștii sunt înțelepți. Noi suntem slabi, dar carieriștii sunt puternici. Carieriștii sunt puși în cinste. Noi suntem disprețuiți. Noi nu încercăm să avem un stil de viață profesional, ci suntem gata să suferim de foame și de sete, să fim goi și mereu pe drumuri. Când suntem vorbiți de rău, răspundem cu blândețe. Când suntem prigonți, răbdăm. Când suntem calomniați, căutăm împăcarea. Am ajuns gunoiul lumii, lepădătura tuturor (1 Cor. 4:9–13). Sau nu?

Fraților, noi *nu* suntem profesioniști. Noi suntem proscriși. Suntem străini și călători în lume (1 Pet. 2:11). Cetățenia noastră este în ceruri și Îl așteptăm cu dor pe Domnul nostru (Flp. 3:20). Nu poți profesionaliza dragostea pentru venirea Sa fără a o distruge. Și *este* distrusă.

Telurile slujirii noastre sunt spirituale și eterne. Acestea nu sunt împărtășite de nicio altă profesie. Suntem pe moarte tocmai din cauza faptului că nu reușim să vedem acest lucru.

Predicatorul care dăruiește viață este un om al lui Dumnezeu a cărui inimă este însetată mereu după Dumnezeu, al cărui suflet Îl urmează mereu pe Dumnezeu, ai cărui ochi sunt îndreptați doar spre Dumnezeu. Pentru acest om, firea și lumea au fost crucificate prin puterea Duhului lui Dumnezeu, iar slujirea lui este ca revărsarea abundentă a unui râu dător de viață.³

Trebuie s-o spunem cât se poate de răspicat: noi nu suntem parte dintr-o echipă socială care împărtășește aceleași obiective cu alți profesioniști. Obiectivele noastre ofensează; ele sunt o nebulie (1 Cor. 1:23). Profesionalizarea slujirii este o permanentă amenințare la faptul că Evanghelia ofensează. Este o amenințare la natura profund spirituală a lucrării noastre. Am văzut deseori acest lucru: atașamentul față de profesionalism (paritatea cu profesioniștii lumii) ucide încredințarea omului că el este trimis de Dumnezeu pentru a salva oamenii de la iad și pentru a-i face să-L înalțe pe Hristos, fiind străini în această lume.

Lumea stabilește agenda profesionistului, pe când Dumnezeu stabilește agenda omului spiritual. Vinul puternic al lui Isus Hristos face să explodeze burdufurile profesionalismului. Există o diferență uriașă între pastorul a cărui inimă este dedicată profesionalismului și pastorul a cărui inimă tânjește să fie mireasma lui Hristos, mireasmă a morții pentru unii și viață eternă pentru alții (2 Cor. 2:15–16).

Doamne, izbăvește-ne de cei care vor să profesionalizeze slujirea! „Izbăvește-ne de atitudinea decăzută de a ne descurca, de a născoci și schimba lucruri care ne-a cuprins.”⁴ Doamne, dă-ne lacrimi pentru păcatele noastre. Iartă-ne că suntem atât de superficiali în rugăciune, atât de slabi în înțelegerea adevărilor sfinte, atât de liniștiți în mijlocul semenilor noștri care pier, atât de lipsiți de pasiune și seriozitate în toate discuțiile noastre. Redă-ne acea bucurie a copilului pentru mântuirea noastră. Fă-ne să ne temem de sfințenia uimitoare și de puterea Celui care poate arunca atât sufletul, cât și trupul în iad (Mt. 10:28). Fă-ne să ne agățăm de cruce cu teamă și cutremur ca de pomul vieții noastre, sursă abundentă de speranță, dar și de sfidare pentru lume. Nu ne da nimic, absolut nimic, din perspectiva lumii. Fie ca Hristos să fie totul în toți (Col. 3:11).

Dumnezeule, izgonește profesionalismul din mijlocul nostru, iar în locul lui pune pasiune pentru rugăciune, sărăcia în duh, foamea după Dumnezeu, studiul riguros al lucrurilor sfinte, devoțiunea fierbinte pentru Isus Hristos, indiferența completă față de profitul material, muncă perseverentă pentru salvarea celor pierduți, toate acestea pentru desăvârșirea sfinților și pentru glorificarea Domnului nostru suveran.

Smerește-ne, Doamne, sub mâna Ta cea tare și ajută-ne să ne ridicăm, nu ca profesioniști, ci ca martori și părtași ai suferințelor lui Hristos. În Numele Său minunat. Amin.

Din pricina numelui Meu sunt îndelung răbdător,
pentru slava Mea Mă opresc față de tine,
ca să nu te nimicesc [...]
Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez.
Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu?
Nu voi da altuia slava Mea.
ISAIA 48:9, 11

Scopul suprem al lui Dumnezeu
este de a-L glorifica pe Dumnezeu
și de a Se bucura veșnic de gloria Lui.

Dumnezeu Își iubește gloria mai mult decât ne iubește pe noi, iar
acest fapt este temelia iubirii Sale față de noi.

2

Fraților, Dumnezeu Își iubește slava

Am crescut într-o casă în care 1 Corinteni 10:31 era aproape la fel de elementar pentru familia noastră ca Ioan 3:16. „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu!” Însă înainte de 21 de ani nu am auzit pe nimeni spunând că angajamentul suprem al lui Dumnezeu este față de propria Sa glorie, iar acest lucru este temelia dedicării Sale față de noi. Nu am auzit pe nimeni spunând că Dumnezeu face totul numai pentru slava Sa și că din acest motiv așa trebuie să procedăm și noi. Nu am auzit pe nimeni spunând că rolul Duhului Sfânt este să ardă în mine pentru ceea ce El arde de-o întreagă veșnicie, și anume dragostea lui Dumnezeu față de Dumnezeu sau, mai precis, desfătarea lui Dumnezeu Tatăl în priveliștea propriei desăvârșiri, strălucind în chipul perfect al Fiului Său.

Nimeni nu m-a întrebat vreodată: „Care este cea mai teocentrică Persoană din univers?” Iar apoi să răspundă: „Dumnezeu.” Tot așa, nimeni nu m-a întrebat: „Este Dumnezeu un idolatru?” Iar răspunsul să fie: „Nu, El nu are alți dumnezei în afara Lui.” Sau: „Care este scopul suprem al lui Dumnezeu?” Iar răspunsul să fie: „Scopul suprem al lui Dumnezeu este de a-L glorifica pe Dumnezeu și de a se bucura veșnic de gloria Lui.” Așadar, nu am fost niciodată confruntat cu realitatea că Dumnezeu este centrat pe Sine însuși, până am ajuns învățăcelul lui Daniel Fuller, care m-a îndrumat spre scrierile lui Jonathan Edwards.

Începând cu acele zile de descoperiri neașteptate, de la finele anilor '60, m-am trudit să înțeleg implicațiile pasiunii lui Dumnezeu pentru propria Sa glorie. Această temă este acum titlul unei cărți pe care am scris-o ca un tribut adus lui Jonathan Edwards, jumătate din ea fiind o reproducere a cărții lui, *The End for Which God Created the World* [Scopul pentru care Dumnezeu a creat lumea]. Teza lui Edwards în acea carte este următoarea:

[Dumnezeu] Se onorează pe Sine însuși ca scop final și suprem în această lucrare, deoarece El este *vrednic* în Sine însuși să fie astfel, fiind în mod infinit cea mai măreață și cea mai bună ființă. În ceea ce privește vrednicia, importanța și excelența, toate celelalte lucruri nu sunt absolut nimic în comparație cu El... Tot ceea ce s-a spus vreodată în Scriptură despre scopul suprem al lucrărilor lui Dumnezeu se poate include într-o singură expresie: *slava lui Dumnezeu*.⁵

De ce este important să fim uimiți de teocentricitatea lui Dumnezeu? Pentru că mulți oameni doresc să fie teocentriți, atâta timp cât simt că Dumnezeu este antropocentric. Există un pericol subtil aici. Am putea crede că Îl facem pe Dumnezeu centrul vieților noastre, când, de fapt, Îl folosim ca pe un mijloc care să ne servească stimei de sine. În fața acestui pericol, fraților, vă îndemn să meditați la implicațiile adevărului că Dumnezeu Își iubește gloria mai mult decât ne iubește pe noi, iar acest fapt este temelia iubirii Sale față de noi.

„Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare, căci ce preț are el?” (Is. 2:22) „Nu vă încredeți în cei mari, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor” (Ps. 146:3). „Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul” (Ier. 17:5). „Iată, neamurile sunt ca o picătură de apă din vadră, sunt ca praful pe o cumpănă [...] Toate neamurile sunt

ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune” (Is. 40:15, 17).

Angajamentul suprem al lui Dumnezeu este față de Sine, și nu față de noi. Și în asta stă siguranța noastră. Dumnezeu Își iubește slava mai presus de orice. „Din pricina Numelui Meu, sunt îndelung răbdător, pentru slava Mea Mă opresc față de tine, ca să nu te nimicesc [...] Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu? Nu-i voi da altuia slava Mea” (Is. 48:9, 11).

Dumnezeu săvârșește mântuirea *din pricina Lui însuși*. El îndreptățește poporul care Îi poartă Numele, pentru ca El să fie glorificat.

„De aceea, spune-i casei lui Israel [și tuturor bisericilor]: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: ‘Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casă a lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la care ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul’ [...] ‘Și toate aceste lucruri nu le fac din pricina voastră’, zice Domnul Dumnezeu, ‘să știți! Rușinați-vă și roșiți de purtarea voastră, casa lui Israel!’»” (Ezec. 36:22–23, 32)

Aceasta nu este o notă izolată în simfonia istoriei răscumpărării, ci este motivul veșnic recurent al Compozitorului autosuficient. De ce ne-a predestinat Dumnezeu în dragostea Sa ca să fim copiii Săi? Pentru slava harului Său (Ef. 1:6, 12, 14). De ce Și-a creat Dumnezeu un popor? „I-am făcut spre slava Mea” (Is. 43:7). De ce face din aceeași frământătură un vas de cinste și unul de ocară? Ca să Își arate mânia, să Își descopere puterea cunoscută și să Își reveleze bogățiile slavei față de vasele îndurării (Rom. 9:21–23). De ce l-a ridicat Dumnezeu pe Faraon și i-a împietrit inima, iar apoi l-a izbăvit pe Israel cu braț puternic? Pentru ca minunile Lui să se înmulțească înaintea lui Faraon (Ex. 7:3) și pentru ca Numele Său să fie vestit pe tot pământul (Ex. 9:16).

De ce l-a cruțat Dumnezeu în pustie pe Israelul răzvrătit, iar în cele din urmă l-a adus în țara promisă? „Am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor” (Ezec. 20:14). De ce nu a nimicit Israelul când acesta s-a lepădat de Regele său și a dorit să fie ca celelalte popoare (1 Sam. 8:4–6)? „Domnul nu-Și va părăsi poporul, din pricina Numelui Său celui mare” (1 Sam. 12:22). Dragostea lui Dumnezeu pentru gloria numelui Său este izvorul harului Său gratuit și stânca siguranței noastre.

De ce i-a readus Dumnezeu pe israeliți din captivitatea babiloniană? Deoarece Daniel s-a rugat: „... pentru Numele Tău, Doamne, fă să strălucească fața Ta peste Sanctuarul Tău pustiit!” (Dan. 9:17). De ce L-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său întrupat la Israel? „Pentru adevărul lui Dumnezeu, ca să întărească făgăduințele date părinților, iar neamurile să-L slăvească pe Dumnezeu pentru îndurarea Lui” (Rom. 15:8–9). De ce a ajuns Fiul la acel teribil ceas din urmă? „Tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12:27–28). Hristos a murit pentru a-L glorifica pe Tatăl și pentru a soluționa toată ofensa pe care noi am adus-o onoarei Sale. Singura noastră speranță constă în faptul că moartea lui Hristos a satisfăcut exigențele dreptății lui Dumnezeu de a primi slava cuvenită din partea creaturilor Sale (Rom. 3:24–26).

Fraților, Dumnezeu Își iubește slava! Cu toată puterea Sa infinită și eternă, Dumnezeu se angajează să-Și etaleze această slavă și să apere onoarea numelui Său.

Când Pavel afirmă în 2 Timotei 2:13 că, „dacă suntem necredincioși, El rămâne totuși credincios”, acest lucru nu înseamnă că suntem mântuiți în ciuda necredinței, pentru că în versetul anterior el spune că „dacă ne lepădăm de El, și El se va lepăda de noi”. Mai degrabă, așa cum explică versetul, „El rămâne credincios” înseamnă că „El nu se poate tăgădui *pe Sine*”. Loialitatea fundamentală a lui Dumnezeu este față de propria Sa glorie. El se angajează să fie Dumnezeu mai presus de orice altceva.

Cunosc enoriașii voștri aceste lucruri? Mizează ei pe dragostea lui Dumnezeu față de propria Sa slavă pentru răspunsul la rugăciunile lor? Își aduc ei cauzele înaintea tronului Său pe baza faptului că Dumnezeu face orice lucru din pricina numelui Său? „Lucrează, pentru Numele Tău, Doamne!” (Ier. 14:7) „Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava Numelui Tău! Izbăvește-ne și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău!” (Ps. 79:9) „Pentru Numele Tău, Doamne, iartă-mi fărădelegea, căci mare este!” (Ps. 25:11) Știu enoriașii voștri că „sfînșească-Se Numele Tău” este o cerere ca Dumnezeu să Se glorifice pe Sine însuși ca Dumnezeu? „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!” (Ps. 115:1)

Le-am spus enoriașilor noștri de sute de ori: „Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu” (1 Cor. 10:31). Însă le-am dat oare și baza acestei porunci? Dumnezeu iubește slava Sa. El Își iubește slava cu o energie, o pasiune și o dăruire infinite. Iar Duhul lui Dumnezeu este înflăcărat de această iubire. Iată motivul pentru care copiii lui Dumnezeu

iubesc slava lui Dumnezeu: ei sunt conduși de acest Duh înflăcărat (Rom. 8:14).

Haideți să declarăm cu îndrăzneală și putere ce anume iubește Dumnezeu cel mai mult: slava lui Dumnezeu. Să ne ferim de oceanul antropocentrismului care ne înconjoară. „Nu vă mai încredeți deci în om, în ale cărui nări nu este decât suflare, căci ce preț are el?” (Is. 2:22) Temelia, mijloacele și scopul iubirii *agape* a lui Dumnezeu față de păcătoși este prioritară, profundă și supremă Lui dragoste pentru propria Sa slavă. De aceea, fraților, spuneți oamenilor care este măreața temelie a Evangheliei: Dumnezeu iubește slava Lui.